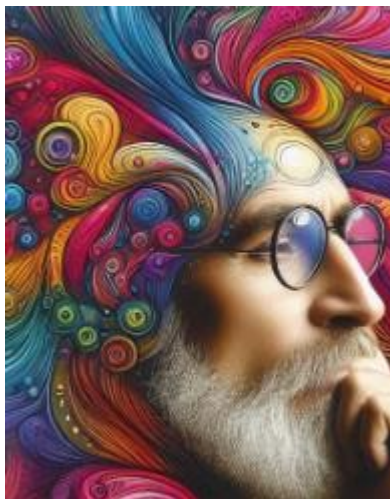

Alma

Revista
SunKuWriter iunie
2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com Mișcarea
Sunkuwriter

#SunKuWriter

Noapți goale,
sufletul răsună tăcerea,
golul din mine.

Gânduri învârtindu-se,
aerul prins fără loc, respir
până mă sufoc.

Fără timp, fără loc,
așteptând în umbră,
existând fără lumină, fără
aer.

În umbra aparenței, camuflat, sunt pictat și cu adevărat alterat. Fără conștiință,
mă pierd în mintea profundă a sunetului.

Rupt în bucăți, idei care se evaporă ca ceața. Viața curge, transparentă, fără
mesager... doar eu, cu mine.

Umbrele șoptesc secrete, luna
rece încălzește.

Cuvintele dansează goale, fără țintă, fără ecou. Litere libere, fără destinație, ca
mine: un stilou care a uitat cum să scrie vise.

Scriu fără să citesc, cuvintele dansează în magia hârtiei rupte. Lumină și
umbră împletite, secrete ascunse în cerneală.

Vise de cerneală, amintiri estompate, neclarități de idei neliniștite. Zgârieturi
fără formă, urme pierdute în dansul minții.

Amintiri salvate,
renăscute în prezent,
viitor îngropat.

Sunt o oglindă fără imagine, ruptă în suflet, fără o reflexie în timp. Când mă văd,
mă destram în reflexie: o apariție care se dizolvă.

Fumul dansează în aer,
gândurile se învârt,
ecourile murmură.

Poetul nu scrie, lacrimile
devin cuvinte, tăcerea
vorbește.

Sufletul, invizibil pentru ochi, dar simțit în inimă. Șoptește
secrete pe care nimeni nu le aude,
Pentru că poate sufletul este doar ecoul a ceea ce suntem.

Pe urmele timpului,
alerg înapoi zâmbind,
nebunia înflorește.

Sunt ceea ce simt, fără sens. Poate că nu există niciun sens, doar o marșarier, o
evadare în gol. În tăcere, cuvintele sunt refugiul meu, libere, fără legătură.

Uneori sunt un univers pierdut, o noapte fără stele, o lună care se ascunde. Fug în
întuneric, unde nimeni nu mă poate găsi, dar poate că ei mă vor descoperi.

Țipetele mele nu sunt ale mele, sunt ecouri ale vocilor care dansează în
mintea mea. Mă străpunge tăcerea pe care nu o aude nimeni, dar strigă atât de
tare în mine.

Timpul se învâрте,
fără trecut care să îl
împovăreze, prezentul
alunecând.

Fie ca cuvintele să fie vânt, fără
aripi, fără destinație,
un singur gând pierdut în infinit.

Umbra mea mă luminează, o lumină fără detalii, o reflexie fugară. Uneori pare să nu existe, dar este mereu acolo, dansând în lumina soarelui.

Cuvintele pe care nu le scriu mă sufocă,
nu sunt citite, dar dansează în mintea mea. Versuri fără
rimă, în capul meu, fără să gândesc.

În tăcerea nopții,
un ecou în minte
dansează, cuvintele prind
viață.

Lumea este poemul la care visăm, dar nu scriem. Trăiesc într-un univers în care
scrisul dansează fără cuvinte.

În universul literelor, cuvintele
dansează, îndrăgostite. Se naște
un sonet.

Sufletul care plânge,
la pian răsună durerea,
melodia și iubirea.

Vidul răsună în pieptul meu,
o figură care dansează în
întuneric, eu sunt o noapte fără
lună.

În penumbra sufletului,
lumina și-a pierdut
calmul. Doar steaua ta
călăuzitoare strălucește
în melancolie.

Tăcerea strigă în mulțime,
vocile răsună fără direcție.
Cuvinte ale nopții, adevăr în
întuneric.

Cuvintele sunt pielea mea, literele sângele meu. Hârtia este universul în care respir. Fără scris, sunt gol, nu sunt nimic.

În amurg, sunt lumina care dansează, șoaptele care îmbrățișează. Între nebunie și greutatea existenței, eu scriu infinitul.

Eu sunt nebunul cu stiloul,
unde fantezia dansează și se eliberează.
Hârtia se consumă, cerneala se scurge,
lacrimi arzătoare pe care inima le poartă.

Fără scris, sunt o umbră în timp. Mă opresc, stagnez, unde cuvintele mor și tăcerea mă apasă. Doar în litere respir.

Fiecare cuvânt este un puls,
fiecare propoziție aerul pe care îl
respir. Fără ele, mă prăbușesc în
gol.

Priviri care vorbesc,
ani care trec,
Sentimente care mă apasă.

Minți care mint, pătrund
în privire, unde uneori
mor.

În oceanul scrisului, unde picăturile se transformă în universuri, sunt naufragiat de versuri care cântă sirene. Hipnotizat, mă afund în versuri nesfârșite.

Călătoria mea este o barcă fără port, un naufragiu care alege marea. A naviga înseamnă a trăi, a alerga lumea lumilor înseamnă a visa.

Pregătesc cerneala ca cineva care își ascute sufletul. Sângele meu, cuvintele mele, războiul pe care îl duc în propoziții fără sfârșit. Nu câștig niciodată, dar continui.

În golul gândurilor, mă regăsesc pierdut,

Într-un loc care nu e adăpostul meu.
Dincolo de imaginar, tăcerea este un prieten.

Pierdut în timp, regăsit în
spațiu, mă învârt, ideile vin și
pleacă.

Sunt tot ceea ce simt, dar mă golesc în cuvinte libere care dansează în jur
așteptând să formeze propoziții... Înțeles? Poate doar în haos.

În imensitatea vidului, unde gândul se pierde, mă regăsesc suspendat între idei
care dansează în spațiu.

Inima în tăcere,
în aerul prins, fără suflare.
Dragoste? Doar în vânt.

Cuvintele scapă, ele dansează în vid. Nu sunt ale mele, nu sunt ale tale, sunt ale
vântului. În ritmul cadenței, mă pierd în cuvintele care se dizolvă în aer.

Sunt liber, dar legat de libertate, port
soarta de a fi legat, propria mea
nenorocire, soarta mea.

Cerneală din vene,
pe hârtie goală dansează,
arta se naște.

Gânduri care curg ca marea, cuvinte care dansează între simplu și complex.
Fraze fără motiv, dar cu suflet.

Cuvintele dansează în haos, se ciocnesc și fug înainte ca eu să le pot prinde. Le cer
aripi, dar tot ce-mi lasă e tăcere.

În artă am vrut să te
iubesc, am zburat pe
ceruri îndepărtate, iar în
cele din urmă ai fost
aici.

Am zburat peste o prăpastie a sufletului, îmbrățișând nebunia căderii. Când am căzut, nu m-am mai ridicat niciodată. Doar ecoul impactului și vertijul mi-au ținut companie.

Singurătate, apropie-te de mine. Tu ești fratele pe care unirea l-a despărțit, dar în suflet a rămas mereu.

Semnele de pe suflet,
rănesc, lovesc ființa.
Noaptea luminează.

În privirea ta, marea iubirii. Am sărit din barcă, m-am scufundat doar ca să te văd. Am înotat, am înotat și nu te-am putut găsi.

Pătate cu cerneală, cuvintele dansează în haos. Tăcerea răsună, bucăți din mine se dizolvă.

Sunt vocea tăcerii, un
strigăt pe care scrierea îl
face ecou, zgomot alienat.

Am furat din cuvânt ceea ce sufletul ascundea. L-am golit de sens, i-am smuls greutatea. Când i-am căutat durerea, a fugit ca o umbră în soare.

Am smuls cuvinte,
pielea expusă, sentimentul
revărsat din sufletul meu.

Gândirea este un ciocan care lovește sufletul. Îl las să curgă, dar înainte și după cântăresc greu. Sentimente? Sunt doar... sentimente.

Gândurile se împrăștie,
norii traversează cerul
albastru, îl întâlnesc pe
Dumnezeul meu.

Eu sunt doar un dirijor, cerneala este sufletul care se varsă pe hârtie. Nu sunt sigură dacă există îndatoriri în scris, dar eu le urmez, pentru că scrisul înseamnă respirație.

Cuvintele zboară în aer, ele dansează cu stelele, plim! Lumina lunii luminează iubirea. Doar să fii, să observi, să scrii... Și tăcerea să se întâmpale.

Sufletul poetului, durerea care arde, se trezește în viață, agonie încăpățânată.
Legăturile cad, respiri liber,
sufocări nespuse, poezie care inspiră.

Curenții gândirii, solitari în curgerea lor, mă conduc spre goliciunea unui singur gând. Mai singur decât tăcerea însăși.

Gol în mine, plin de mine. Inspiră, expiră. Ciclul dansează, pieptul cântă, tăcerea țipă.

Pixul dansează pe hârtie, urcând și coborând, creând zgârieturi care prind viață. Momente efemere de a fi și a simți, în care ceea ce se întâmplă este accentuat.

Țin stiloul ca pe o sabie, gata să străpung tăcerea. În liniștea momentului, îmi aprind o țigară și mă pregătesc pentru o nouă lovitură pe pagina albă.

Fiecare cuvânt pe care îl scriu poartă furia din pieptul meu. Povești prinse în sufletul meu pe care nici hârtia nu le poate elibera.

Penița dansează, cerneala curge,
ura și dragostea, otrava pentru rană.
Se primește sau se respinge, fără sfârșit la vedere.

Poeții au întotdeauna dreptate, în dragoste ei sunt emoție pură. Rațiune?
Doar în inimă.

Azi mă sprijin de cuvinte, creez o liniște care adoarme,

adorm în confortul frazei.

La răscrucea vieții, acolo unde timpul spune adio, găsim un gol imens. A ceda nu este slăbiciune, este arta de a curge cu universul.

Dorința este o corabie pierdută,
navigând pe marea imposibilului. Orb,
eu urmez vântul dorinței.

Pe șinele cerului, uniți în
singurătate, ei merg.
Inimi în zadar.

În călătoria spre mister, absența unui secret se dezvăluie, la fel de simplă și complexă ca un apus de soare care dansează la orizont.

Cuvintele sunt ecoul tăcerii, pe care
gura îl ține secret, dar inima îl strigă
în vânt.

În vertijul fricii, gloria
ascunsă în tăcere, flacăra
fără foc.

Penița obosită,
lasă lacrimi în hârtie,
cerneală care tace.

În golul sufletului,
tăcerea mulțimii,
singur și nu singur.

Doar cuvintele cunosc greutatea tăcerii. Am scris pentru tine, dar în cele din urmă am scris pentru singurătatea care a rămas în mine.

Port cuvinte, versuri
ușoare în respirația mea,

poezia zboară.

În cuvinte, dezvălui secrete pe care sufletul le tace și inima le păstrează. În

oceanul de lacrimi,
mă scufund în cuvinte, mă
regăsesc în adâncuri.

Scriu versuri în sufletul
meu, singurătate care mă
adoarme, companie care nu
tace.

Când m-am oprit, tăcerea a vorbit.
Pixul în mână, golul pe hârtie. Cuvintele
au fugit, esențialul a rămas.

Alerg prin timp, cuvintele dansează, scrise fără oprire. Timpul fuge, dar eu
scriu pentru a-l prinde.

Între norii alchimiei scrisului, trăiești și simți. Abia atunci, cu stiloul în mână, se
întâmplă magia.

Între gol și sunet, mă pierd în cuvintele care mă găsesc. Ah, cât de dulce este
ecoul a ceea ce este scris.

În scris mă pierd,
în suflet mă regăsesc în sfârșit,
cuvintele simt.

În absența cuvintelor,
întunericul mă
îmbrățișează.
Puterea cuvintelor, lumina care trece prin ele.

Să simt și să nu văd,
să privesc misterul ascuns,
lucrurile distorsionate.

În curbele vieții, soarta joacă. Ochii se încrucișează, cuvintele se ciocnesc.
Între clipă și infinit, suntem accidente ale noastre.

În tăcerea rece,
sufletul strigă în versuri,
inima prinsă în capcană.

Cuvinte în lanțuri, totuși ele zboară. Scrise pentru cei care citesc, ele
eliberează inima.

În adierea vântului, privirile
îngheață timpul, o clipă
eternă.

Timpul este un paradox: trăiești și mori în el. Momentul, însă, este cel care ne
scapă.

Scrisul este viață fără supraviețuire,
un zbor de basm în existență.
Se ascunde în timp, se
regăsește în cuvinte.

Iubirea este o flacără,
care încălzește și totodată arde.
Durerea rămâne în suflet.

Orbit de cuvinte, văd lumea. Le scriu,
mă pierd în adâncuri. Claritatea
intoxică, tăcerea adâncă.

Închis în prezent, scrisul
eliberat în aer, calmul
pulsând.

Cum surprinzi tristețea în cuvinte? Nu poate fi scrisă, poate fi simțită. Se
ascunde în durerea și angoasa deja trăite.

În marea vieții, vasta
speranță albastră,
tristețea este diluată.

Cuvintele așteaptă, tăcute, nici
triste, nici moarte, ele trăiesc
atunci când le atingem.

Sentimente în cuvinte, un univers într-o singură clipă.

Cuvintele sunt ca semințele din inimă, ele germinează în timp. Îl căutăm pe
cel potrivit, dar momentul este trecător. În cele din urmă, există întotdeauna o
tăcere care strigă ceea ce a fost lăsat nespus.

Voci din infinit răsună, strigăte care trezesc. Realitatea șoptește, o auzi?

Sentimentele sunt cuvinte,
semne lăsate în timp, vieți
înregistrate.

În tăcerea cuvintelor, cei care nu
le citesc nu le simt. Dar noi
călătorim în ele.

Printre ceață,
noaptea și dorința
dansează, eu meditez în
depărtare.

A simți înseamnă a trăi,
simțurile navighează,
sufletul vibrează.

Eu sunt singur,
ecoul ființei mele singure,
tăcerea strigă.

În centrul ființei mele,
amar și rar, plutesc,
spiritul meu plonjează.

În tăcerea ființei, o misiune
solitară se înalță, un ecou în
vid.

Stelele dansează,
un nor care trece repede, totul
este efemer.

Iată-mă, încurcat în a fi, doar a fi. În întuneric

găsesc claritate,
cu cât mai multă umbră, cu atât mai multă sobrietate.
Sufletul dansează în tăcere.

Mă uit la mine, scriu.
Virgulă și punct,
construiesc, distrug,
renasc pe prăpastie.
Strigătul meu este să construiesc din nou

Sunt eu, doar eu, fără eu care sunt toate eu-urile care nu sunt eu. Între tot și nimic,
eu sunt vântul care trece.

Mă uit la orizont și mă gândesc... tu ești aici. E adevărat, ești aici. În tăcerea
zorilor, certitudinea ființei tale.

Sunt și mă gândesc, am uitat... dar poate că uitarea este doar o amintire a
faptului că nu totul trebuie să fie amintit.

Gânduri grele,
ca un nor care se descarcă, un
suflet care plânge.

Să te simt e ca și cum aș dansa cu vântul, fără să te ating, dar cu sufletul învârtindu-se.

Alerg, alerg, mă pierd. Vreau doar să alerg, să zbor fără o destinație.
Libertatea dansează în pașii mei.

Scrisul vibrează,
literele zboară în imensul,
dans al spusului.

De câte ori se poticnește inima și totuși insistă să danseze? Gândirea, un act ciudat,
A fi ciudat pentru a gândi,
Sau doar gândirea despre a fi?

Ciudat este ceea ce ne
înconjoară, invizibil dar atât de
clar, ciudățenia care ne
îmbrățișează.

A fi comandat fără voință, inima în
noduri, sufletul tăcut. Libertate, unde
ești ținută?

Viața veșnică,
trăind și păstrând.
Niciodată goală,
ne purtăm mereu sufletul, plin de
amintiri.

Amestec idei, diluez,
separ, creez lumi din
nou.

În arta creației, fiecare zi este o nouă pânză albă. Să creezi, să recreezi și să
c r e e z i din nou... este dansul infinit al imaginației!

Creația este un vid plin de lumi,

unde neantul dansează cu absența, iar
imaginația este ecoul tăcerii.

Destin melancolic,
o povară purtată de timp, o
respirație fără ușurare.

Iluzia este pensula vieții, adevărul este pânza. Cu cât pictăm mai mult, cu atât
apar mai multe căi.

Absorbit în gânduri, zdrobit,
sfâșiat, renasc întărit.

Gândurile dansează,
privirile sunt prinse în
timp, memorie eternă.

Pierdut în spațiu, unde
spațiul este imens, dar mie
îmi lipsește pământul.

Absent, rătăcesc. Mă
caut în vid, mă pierd în
ecou.

Rătăcesc printre cuvinte, ca cineva care dansează cu vântul. Mă sprijin de cel
potrivit și, într-o suflare, mă las dus.

Între imaginație și imaginația reală, există un zbor. Zborul cu senzația deplină
a zborului este arta care ne înalță.

Acest lichid care se solidifică și se toarnă fără să țâșnească... un mister care curge
prin suflet.

Născându-ne și renăscând în fiecare
clipă, timpul ne scapă, dar noi
mergem mai departe.

Rătăcesc în adierea vântului, pulsând viața.

Bucurie și nemulțumire,
chiar dacă mulțumit, un
deșert. Viața, contradicție.

Sufletul dansează, umbra
îmbrățișează, ușurința și
greutatea în plină grație. Ființă
care este soare, ființă care trece.

Briză care dansează,
mintea neliniștită se
întâlnește, lumina care
înaintează.

Lumina care strălucește,
o ființă care se dezvăluie,
eternă. O reflecție a
sufletului.

Cuvintele se învârt, gândul dansează. Inversul gândirii este tot un vers.

Cuvintele dansează,
într-un vers care încântă,
magia se ridică.

Tristețe în aer,
aripile libertății merg, se
întorc în inimă.